

KILLMAN CREEK by Rachel Caine

Text copyright © 2017 Rachel Caine LLC

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Foto copertă: © schulzfoto | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAINE, RACHEL

Coșmarul de la Killman Creek / Rachel Caine; trad. din lb. engleză de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-234-7

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Coșmarul de la Killman Creek

RACHEL
CAINE

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2019

1.

Gwen

În cea de-a douăsprezecea noapte după ce fostul meu soț a evadat din închisoare, stau întinsă în pat și nu pot dormi.

Mă uit la jocul de lumini și umbre de pe draperiile trase.

Sunt pe canapeaua îngustă, acum desfăcută, și prin cuvertura subțire simt fiecare înțepătură a vântului rece de primăvară. Copiii mei, Lanny și Connor, au luat în primire cele două paturi matrimoniale din această cameră de hotel nu foarte scumpă. Prețul ei este tot ce-mi pot permite acum.

Am un telefon nou-nouț. Tot cu cartelă, și cu un număr proaspăt achiziționat. Doar cinci persoane îl știu, iar două dintre ele dorm acum cu mine în cameră.

Nu am încredere în nimeni din afara acestui cerc mic de apropiați.

Nu mă pot gândi decât la silueta unui bărbat care merge prin noapte – merge, nu aleargă, fiindcă nu mi-l imaginez pe Melvin Royal pus pe fugă, deși jumătate din poliția acestui stat îl vânează. Mă gândesc la faptul că vine cu siguranță după mine.

După noi.

Fostul meu soț e un monstru, iar eu credeam că este întemnițat, așteptându-și execuția... dar chiar și din spațele gratiilor a condus o campanie a terorii împotriva mea și a copiilor noștri. Ah, a avut ajutor, o parte chiar dinăuntrul închisorii, o parte din afara ei. Cât de departe au mers complicitii lui rămâne încă să fie stabilit. În orice caz, a avut un plan; m-a manipulat, amenințându-mă, înspăimântându-mă, și m-a dus acolo și-a dorit – într-o capcană din care de abia am reușit să scăpăm, la limită.

Melvin Royal mă bântuie de fiecare dată când închid ochii.

Clipesc, și el e din nou în mijlocul unei străzi.

Clipesc, și e deja pe scările motelului, urcă până la al doilea etaj.

Mai clipesc o dată, și el e chiar la ușă acum, ascultând.

Zgomotul care anunță un mesaj primit pe telefon mă face să tresar atât de violent, încât mă dor coastele. Mă întind după mobil, în timp ce caloriferul începe să țiuie. Este zgomotos, dar eficient, și căldura se răspândește în încăpere în valuri minunate. Mă simt mai bine. Păturile de aici nu sunt bune de nimic.

Îmi frec ochii obosiți și mă uit pe ecran. Mesajul e de la număr blocat. Îl închid și îl vâr sub pernă, apoi încerc să mă conving că sunt în siguranță și ar fi cazul să dorm puțin.

Dar știu că nu e așa. Știu cine îmi trimite mesaje. Iar cele două yale de la ușa motelului nu mi se par suficiente, nici pe departe.

Au trecut douăsprezece zile de când mi-am salvat copiii din mâinile unui monstru. Sunt epuizată și mă doare capul încontinuu. Îmi simt inima grea, sunt terminată psihic și mai ales – mai ales – sunt furioasă peste măsură.

Am nevoie să fiu furioasă. Doar așa ne pot ține pe toți trei în viață.

Cum îndrăznești, îi spun telefonului mobil pe care l-am pus sub pernă. *Cum dracu' îndrăznești?*

Când furia mea se ridică la o temperatură insuportabilă, bag mâna sub pernă și scot mobilul. Furia mea este un scut. Este o armă. Dau click pe mesaj hotărâtă, pregătită pentru ce urmează să citesc.

Dar m-am înșelat. Mesajul nu e de la fostul meu soț. În el scrie:

NU EȘTI ÎN SIGURANȚĂ NICĂIERI ACUM.

E urmat de un simbol pe care îl recunosc: Å.

Absalom.

Starea de șoc o îndepărtează pe cea de furie, de fapt o face să se răspândească în tot corpul meu, mai întâi. Soțul meu a avut ajutor – să ne manipuleze, să-mi răpească în final copiii, iar Absalom a fost la fiecare pas acel ajutor... Un hacker genial, care m-a împins în capcana plănuită cu atenție de Melvin. Am sperat ca, după acel deznădămint, Absalom să nu mai aibă cu ce să ne amenințe.

Ar fi trebuit să știu mai bine.

Pentru o secundă, simt un val de teroare viscerală pură, ca și cum toate poveștile cu fantome din copilărie s-au dovedit reale. Respir adânc și încet, încercând să mă obișnuiesc cu ideea că trebuie să fac față din nou la ce se întâmplă. Nu sunt vinovată de altceva decât de a mă fi apărat din calea unui bărbat care dorea să mă ucidă, care îmi câștigase încrederea de-a lungul anilor, și care în cele din urmă m-a ghidat spre locul unde dorea să fiu jertfită.

Dar asta nu face mesajul de pe ecran să dispară.

Absalom are pe altcineva care să vină acum pe urmele noastre. Gândul trece prin mine fulgerător, îmi face gura să se

usuce, îmi pune nervii pe jar, pentru că... pare *exact ce era de așteptat să se întâmple*. Simțisem ceva în toate acele zile parcă fără sfârșit în care ne ascunsesem și ne tot schimbaserăm locul pentru a fi în siguranță... sentimentul că încă mai eram urmărită. Îl pusesem pe seama paranoiei.

Dar dacă nu e așa?

Încerc să mă ridic fără să fac zgomot, dar canapeaua scoate un trosnet, și o aud pe Lanny, fiica mea, șoptind:

— Mamă?

— E în regulă, îi șoptesc la rîndul meu.

Mă ridic și îmi strecor picioarele în pantofi. Sunt îmbrăcată complet, în pantaloni confortabili, un pulover larg și șosete groase. Iau la mine arma în suportul ei, agățată de umăr, apoi o jachetă. Desfac toate încuieturile și apoi ies afară, în aerul rece.

Aici, în Knoxville, e înnorat și frig. Nu sunt obișnuită cu un oraș atât de luminat, dar acum mă simt în siguranță așa. Parcă nu mai sunt atât de izolată. Aici sunt mulți oameni. Țipetele mele ar fi auzite de cineva.

Sun la unul din cele câteva numere pe care le am în telefon. Sună o singură dată, apoi persoana răspunde, și aud vocea mereu obosită a inspectorului Prester, de la Departamentul de Poliție din Norton, cel mai apropiat oraș de locul unde locuiam – ba nu, *unde locuim*, pentru că jur că ne vom întoarce la Stillhouse Lake curând, jur.

— Domnișoară Proctor. E târziu.

Nu pare fericit că l-am sunat.

— Sunteți sută la sută convins că Lancel Graham e mort?

Este o întrebare ciudată, și aud scârțâitul unui scaun de birou, probabil, atunci când Prester se lasă pe spate. Mă uit la ceas. E puțin trecut de ora unu dimineața. Mă întreb de ce este încă la muncă. Norton e un orașel liniștit,

deși a avut parte de ceva infracțiuni în ultima vreme. El este unul dintre cei doi inspectori din departament.

Și Lancel Graham a purtat până de curând uniforma de polițist.

Prester îmi răspunde cu grijă, atent.

— Ai vreun motiv să crezi că nu ar fi așa?

— Este mort, da sau nu?

— Cât de mort se poate. Am văzut medicii scoțându-i organe din corp pe masa de autopsie. De ce întrebi la acest...

Ezită, apoi scoate un geamăt, ca și cum tocmai s-ar fi uitat și el la ceas.

— ...Moment nu tocmai potrivit din noapte?

— Pentru că tocmai am primit un alt mesaj de amenințare și m-a pus pe jar.

— De la Lancel Graham.

— De la Absalom, spun.

— Ahhh.

Sunetul pe care-l face mă pune imediat în gardă. Eu și Prester nu suntem prieteni. Suntem, până la un anumit punct, aliați. Dar nu are complet încredere în mine și nu-l pot învinui pentru asta.

— În legătură cu asta, Kezia Claremont a făcut niște săpături. Spune că e posibil ca Absalom să nu fie un *el*, ci mai degrabă niște *ei*.

O respect pe Kezia. A fost partenera de anchetă a polițistului Graham, dar, spre deosebire de Lancel Graham, ea este extrem de sinceră și corectă, dedicată muncii. A fost un șoc devastator pentru ea să afle că partenerul ei era un criminal.

Totuși, nu la fel de mult pe cât a fost pentru mine.

Simt nervozitate și încordare în vocea mea când spun:

— De ce naiba nu m-ai avertizat? Știi că sunt expusă,

la fel și copiii mei!

— Nu am vrut să te panichez, spune el. Nu am încă dovezi. Doar bănuieli.

— În tot timpul ăsta în care m-ai cunoscut, inspectore, ți s-a părut că aș fi un om irațional, predispus la panică oarbă?

Nu comentează, fiindcă știe că am dreptate.

— Încă mai cred că ar fi bine să vă întoarceți acasă, în Norton, să vă putem proteja de aici.

— Soțul meu l-a transformat într-un criminal pe unul dintre polițiștii voștri, zic și simt cum furia mi se adună în gât. Voi l-ați lăsat pe Graham singur cu copiii mei, mai ții minte? Doar Dumnezeu știe ce ar fi putut să le facă. De ce naiba le-aș pune din nou siguranța în mâinile voastre?

Încă nu știu totul despre ce a făcut Lancel Graham când mi-a răpit copiii. Nici Connor, nici Lanny nu-mi spun nimic despre asta. Știu că nu e cazul să-i strâng acum cu ușa. Au fost traumatizați, și chiar dacă medicii spun că în prezent sunt bine, din punct de vedere fizic, încă mă mai întreb ce a însemnat pentru ei pe plan psihic. Cum îi va afecta în viitor.

Pentru că să-i traumatizeze, să-i distrugă, să-i schimbe este ceea ce-și dorește Melvin Royal. E genul de lucru care lui îi produce o enormă satisfacție.

— Vreo veste despre Melvin?

Mel, spune o voce timidă înăuntrul meu. Nu i-a plăcut niciodată să i se spună Melvin, doar Mel. De asta acum îi folosesc prenumele întreg. Un pic de putere pe care mi-o permit.

— Căutările sunt în toi pe aici. Cei care evadează sunt prinși în proporție de șaptezeci la sută, în general.

— Nu și el.

— Nu, nu și el, e de acord Prester. Nu și el. Nu încă. Ai de gând să fii mereu pe fugă până ce va fi prins?

— ăsta era planul inițial, spun. Dar s-a schimbat. Dacă Absalom are mai mulți oameni pe care să-i trimită după noi, mă vor găsi, în cele din urmă. E ceea ce vrea. De asta a evadat. Să fiu pe fugă doar îmi prelungește coșmarul și nu am niciun control asupra vieții mele. Nu o să-l las pe el să tragă toate sforile. Nu din nou.

Scaunul lui scârțâie iarăși. De data asta, sunt convinsă că se apleacă asupra biroului.

— Atunci, ce naiba faci, Gwen?

Încă îmi mai spune așa, folosind noua mea identitate, și apreciez asta. Femeia cunoscută drept Gina Royal, soția unui înfiorător criminal în serie, a dispărut pentru totdeauna. Încă un cadavru lăsat de Melvin în urma lui. Ei îi este mai bine moartă. Acum, eu sunt Gwen.

Gwen nu mai acceptă toate rahaturile.

— Nu cred că vei fi prea încântat, așa că nu-ți voi da detalii. Mulțumesc, inspectore. Pentru tot.

Aproape că vorbesc serios. Înainte să-mi mai poată pune alte întrebări, închid telefonul și-l bag în buzunarul jachetei.

Rămân acolo, în aerul rece și umed.

Peste Knoxville încă nu s-a lăsat de tot noaptea. Se mai aude muzică din mașinile care trec pe străzi, mai văd contururile unor oameni mișcându-se în spatele unor draperii din camerele de hotel. Un televizor aprins trimite lumini de dincolo de curte. Un avion taie cerul.

Aud ușa camerei deschizându-se, iar Lanny pășește afară. Și-a încălțat o pereche de pantofi și a îmbrăcat o jachetă, dar pe sub ele e tot în pijama. Asta îmi face ghemul de nervi din interior să se mai destindă un pic. Dacă s-ar fi schimbat în blugi, puloverul ei larg și adidași ar fi fost

un semn că se teme.

— Răsfățatul ăla încă doarme, zice ea și se așază lângă mine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— N-a fost nimic, iubito.

— Nu mai minți, mama. Nu te dai jos din pat și vorbești la telefon afară când nu se întâmplă *nimic*.

Suspîn. E suficient de frig încât răsuflarea mea să se vadă în aer ca un abur subțire.

— Am vorbit cu inspectorul Prester.

Simt cum întreg corpul i se încordează, degetele ei strâng balustrada, și îmi doresc să pot îndepărta de ea teama asta, apăsarea constantă. Dar nu o pot face. Lanny știe la fel de bine ca toată lumea cât de periculoasă e situația în care ne aflăm. Știe aproape tot adevărul despre tatăl ei. Și trebuie să mă bazez că, la nici cincisprezece ani impliniți, poate suporta această imensă greutate pe suflet.

— Ah, spune fiica mea. Era vorba despre *el*?

El se referă la tatăl ei, evident. Îi zâmbesc, încercând s-o liniștesc.

— Nu am primit vești încă. Cu siguranță e destul de departe de aici. E vânat de toată lumea. Majoritatea deținuților care au evadat cu el au fost deja prinși. Va fi în curând înapoi după gratii.

— Nici tu nu crezi asta.

Nu cred. Nu vreau să-mi mint fiica, așa că schimb subiectul.

— Trebuie să te întorci la somn, iubito. Plecăm de aici devreme de dimineață.

— Este deja dimineață. Unde mergem?

— În altă parte decât aici.

— Așa o să tot fie?

Vocea ei, de data asta, e plină de o furie pe care înțearcă s-o înăbușe.

— Doamne, mama, tot ce faci tu e să fugi. Nu-l poți lăsa să ne facă asta! Nu din nou. Nu vreau să fug. Vreau să mă *lupt*.

S-a luptat deja. Sigur că a făcut-o. A fost un copil curajos, pus în fața unor adevăruri oribile legate de tatăl ei, pe când avea doar zece ani. Nu mă surprinde că încă mai are ceva din furia de atunci.

Dar are dreptate.

Mă întorc spre ea, și fiica mea mă privește în ochi. Nu las privirea în pământ când spun:

— O să ne luptăm. Dar mâine voi veți merge într-un loc unde veți fi în siguranță, pentru ca eu să am libertatea să fac ceea ce trebuie făcut — și înainte să mă contrazici, trebuie să înțelegi că am nevoie să fii lângă fratele tău și să-l aperi. E misiunea ta, Lanny. Asta e *lupta ta*. Bine?

— *Bine*?! Ne lași pe capul altcuiva acum, nu-i așa? Sigur că nu e bine! Te rog spune-mi că nu ne duci la bunica.

— Credeam că-ți iubești bunica.

— O iubesc. Dar nu înseamnă că-mi place să locuiesc cu ea. Vrei să fim în siguranță? Ea nu ne poate apăra. Nu poate apăra pe nimeni.

— O să mă asigur că nu va avea nevoie s-o facă. În timpul ăsta, tatăl tău va fi cu ochii pe mine, eu voi fi prioritatea lui.

Mă rog să fie adevărat. Este un pariu uriaș, un risc, dar nu am decât puține persoane în care pot avea încredere când vine vorba despre copiii mei. Primul meu instinct a fost să-i duc la mama, dar trebuie să recunosc că fiica mea are dreptate. Mama nu este o luptătoare. Nu cum suntem noi. Iar acum pericolul a crescut și mai mult.

Încă nu-i spun, pentru că mai am nevoie să reflectez la subiectul ăsta, dar Javier Esparza și Kezia Claremont

s-au oferit să-mi protejeze copiii dacă va fi cazul. Sunt o pereche incredibilă. Javier a lucrat în armată și deține un poligon de tir unde și lucrează, iar Kezia e polițistă, dură, inteligentă și abilă.

Partea proastă e aceea că ei locuiesc la marginea orașului Norton, destul de aproape de Stillhouse Lake. Acel loc minunat și retras a fost pentru mine un refugiu, un sanctuar, iar mai târziu s-a dovedit o capcană. Nu știu dacă mă voi mai simți vreodată în siguranță acolo. Mai mult ca sigur nu ne putem întoarce la casa noastră de lângă lac – am fi ținte ușoare.

Locuința lui Javier, totuși, nu e atât de aproape de lac. Este o cabană prevăzută cu multe măsuri de siguranță, iar eu sunt convinsă că Melvin și Absalom ne vor căuta prin alte părți, cât mai departe de locul unde am stat.

— O să ne lași cu Sam?, întreabă Lanny.

— Nu, pentru că Sam vine cu mine, îi spun.

Încă nu l-am întrebat, dar știu că o va face. Și el vrea cu disperare să-l găsească pe Melvin Royal, la fel ca mine, tot dintr-un motiv personal.

— Eu și Sam îl vom găsi pe tatăl tău și-l vom opri înaintea să mai apuce să mai facă rău cuiva. Înainte să se apuce măcar să se gândească să vă rănească pe tine și pe fratele tău.

Fac o pauză, să-i dau timp de gândire.

— Am nevoie să mă ajuți, Lanny. Este cea mai bună variantă pe care o avem. Mai bună decât să fugim și să ne ascundem. Nici eu nu mai vreau să facem așa ceva, te rog să mă crezi.

Cu o indiferență studiată, privește în gol și ridică din umeri.

— Mă rog. Cum vrei tu. Pe noi văd că încă ne pui să fugim și să ne ascundem.

A fost cea mai potrivită alegere până acum, să ne mutăm dintr-un loc în altul. Dar îmi dau seama ce oribil trebuie să fi părut pentru copiii mei, mereu în gardă.

— Îmi pare tare rău, iubire.

— Știu, spune ea, apoi mă îmbrățișează și intră în camera de motel.

Rămân o vreme afară, în frig, reflectând, apoi formez numărul de telefon al lui Sam Cade și spun:

— Sunt afară.

Îi ia doar un minut să iasă din camera lui, care este vizavi de a noastră. La fel ca mine, e și el îmbrăcat, gata de plecare. Gata de luptă. Se apleacă peste balustradă, aproape de mine, și zice:

— Bănuiesc că nu m-ai chemat fiindcă ai chef de nebunii.

— Amuzant, îi zic.

Nu suntem iubiți. Nu că nu am fi, în multe feluri, apropiați. Bănuiesc că, la un moment dat, vom fi împreună, dar niciunul dintre noi nu se grăbește să ajungă acolo. Doar Dumnezeu știe ce trecut încărcat are fiecare dintre noi. Fostă soție de criminal în serie, mereu amenințată de admiratorii lui Melvin, de aliații lui, de însetații de dreptate de pe internet.

Iar Sam? Sam este fratele uneia dintre victimele fostului meu soț. Ultima victimă a lui Melvin. Încă mai văd corpul acelei biete femei atârnat în cârlig. Torturată și ucisă pentru pura plăcere sadică a cuiva.

Suntem complicați atât separat, cât și împreună. Când l-am cunoscut pe Sam, am crezut că era doar un străin amabil, fără legătură cu viața mea de dinainte. Aproape s-a năruit totul când am descoperit că mă urmărise, sperând să descopere probe că am fost implicată în crimele soțului meu.